

— Готовъ ли си Сосіе? донесе ли ведридата съ чиста вода?

— Да, но треперѣж малко. Увѣравашъ ли ма че нема да видѣж демона? чувамъ че образътъ на демонътъ не е нито хубавъ нито благороденъ.

— Не бой са, вѣрвай на думътъ ми. Но оставили вратата на градината отворены?

— Безъ съмнѣніе! сложихъ тамъ еще и трапеза съ превѣсходны орѣхы и абълкы.

— Много добръ! той ще ли намѣри сега вратата отворены за да влѣзе?

— Непремѣнно.

— Твърдѣ добръ отвори сега и тѣзи врата, Сосіе, и дай ми свѣтилиника.

— Какъ? надѣж са че неще го огасишъ.

— Не, но трѣба да издумамъ вълшебнытъ си заклинанія при свѣтлината, защото демонътъ живѣе въ огъня. Сѣдни.

Робътъ послуша а Недія като са наведе и помълча малко исправи са и изговори една пріятна пѣсень, ето я.

Възваніе къмъ демона на въздуха.

Само назн Тессалійкы

Либи въздухътъ, обыча

Само назн и водата;

И да снемамы луната

Отъ небето на земята

Дадено е и прилича

Само намъ, на Тессалійкы.

Намъ е само завѣщана

Въщата магія древня,

Сѣка мъдрость що останѣ

Отъ Египтяны и Персы:

Говорѣтъ на сѣка птица,

Сѣка що таи тревница;

Демонътъ за другы нѣмъ

Тайны дума само намъ.

Демоне въздушный, страшный,

Моята молба послушай,

Демоне великій, тайный,

Заклинанія ужасны слушай.

Клетва страшна та заклевамъ.